год. I. Сливенъ, 18 май 1935 г. Бр. 34

ИЗТОКЪ

Тарифа на обявитѣ: офиц. по 2 лв. на кв. см. сждебни по 1 лв. на дума: търг. реклами, честитки, некролози, об. за годежъ и др. по споразумение
Абонаментъ 80 лева за година
Адресъ: в. „Изтокъ“ Сливенъ

Броя 2 лв. Седмичникъ за политико-обществен и културенъ животъ. Редактира комитетъ

ЕДНА ГОДИНА БОРБА ЗА ДЪРЖАВА

Дѣлото на националната революция отбелеза вече една година сѫществуване. Подето спонтанно отъ родната армия и отъ здравата часть на българския народъ, то смѣло огъна фронта на партизанщината, интригата и подлостьта, за да извести създаването на новия порядъкъ. И тоя порядъкъ една година вече системно се осѫществява. Дейцитѣ на тази безкръвна революция, създавайки една държава, съ власть истински суверенна, която разполага съ всички сили на страната и която въ сѫщото време е въ непрекѫснатъ контактъ съ широкитѣ народни маси, чиито желания тя знае да направлява и чиито интереси тя знае да брани, осѫществи националното единство, тъй дръзко нарушено съ миналия режимъ.

Премахвайки лошитѣ последици на миналото, новата държава осигури и затвърди всестранната свобода, безъ да унищожи авторитета на своята власть, който иде отъ моралния капиталъ на държавната идея.

Хармоничното единство въ държавното управление, е възстановено съ една строга, но обективна централизация на службитѣ и функциитѣ на всички конституционни власти, обуславя единъ другъ принципъ на новия режимъ—компетентностьта. Днесъ по всички мѣста на обществената иерархия стоятъ компетентни и дисциплинирани лица, които знаятъ да командватъ, когато сѫ по върховетѣ и да се подчиняватъ, когато сѫ въ редоветѣ.

Но най крупното и епохално дѣло, създадено отъ новия режимъ е, професионалното организиране на нацията. Чрезъ него всѣки български гражданинъ има вече положението на държавенъ органъ — има да изпълнява една мисия. И тази мисия е толкова по-голѣма или по-малка, съответно неговитѣ способности и качества.

Явно е, строителството на новата държава се развива отъ елементитѣ на солидарность, дисциплина, сила—отъ елементитѣ на една нова конституционна система. Тая система не подражава, има свое основание, свой идеалъ, своя воля да овладѣе реалнитѣ сили на нацията и организирайки ги подъ своя контрола, да даде новъ обликъ на историческата сѫдба на България. И ако нѣкой Каинъ дръзне да смути и спъне това грандиозно дѣло на армията и народа, благословенно отъ дѣсницата на Върховния Вождъ на българитѣ, трѣбва да знае, че желѣзниятъ юмрукъ на едно поколѣние, решено да изгради благоденствуваща България, ще се стовари съ всичката си сила и жестокость, върху него. Това добре да се запомни. Дѣлото ще прежде подъ развѣтото знаме на живота.

Каранъ Дончевъ
Деятель на Обновата

Сливенското подофицерско д-во „Х. Димитъръ НА КОНГРЕСА въ СОФИЯ

Пристигането на сливенци въ София бѣ най-внушително и произведе отлично впечатление. На 11 т. м., сутриньта, площада предъ гарата бѣше почернѣлъ отъ потомцитѣ на х. Димитъръ—стрйонитѣ подофицери, съ сиви калпаци, разнообразсявани отъ живописнитѣ носии отъ Сливенска околия. На чело на нѣколко стотинъ сливенци, добре подредена униформена музика свирѣше маршоветѣ на славния 11 Сливенски полкъ.

Гоститѣ бѣха посрещнати на гарата отъ представителитѣ на съюза и Сливенската дружба въ София, сърдечно поздравени отъ председателя на последната — архитектъ Г. Козаровъ, следъ което, начело съ дружественното знаме, носено отъ старъ знаменосецъ, облеченъ като Хаджията, внушителната колона се отправи за подофицерския домъ.

Неотразимо впечатление правиха стройнитѣ редици. Твърди и увѣрени бѣха войнишкитѣ стѫпки на балканци, отъ гърдитѣ на които скромно поглеждаха кръстоветѣ за храбрость, подъ бойния ритъмъ на маршоветѣ, свидетели на подвизитѣ отъ 1912—13 и 1915—18 години. И редомъ съ тѣзи ти хи и неизвестои балкански синове — герои, гордо стѫпваха изъ софийскитѣ улици и сливенки и селянки изъ околията. Една жива, затрогваща картина, изпълнена съ гордость и реализъмъ, откѫсната отъ родния край и донесена въ предстолния градъ на страната.

Следъ резултатната работа на хилядния конгресъ, въ който българското подофицерство изказва мѫдри и проникнати съ мисъль и любовь къмъ държавата, мисли и желания, за разлика отъ панаирджйскитѣ и жалки пантомими, хитрувания и площадни сцени на нѣкогашнитѣ партийно-котерийни сборища, старитѣ и честни войни, закриха конгреса с и всрѣдъ ентусиазъмъ и вѣра въ бѫдащето на родината.

Новоизбраното ржководно тѣло на съюза, е начело съ съгражданина ни Иосифъ Робевъ, а за членове на сѫщото сѫ избрани други двама сливенци: Иванъ Геновъ и Александъръ Башевъ.

На сливенскитѣ подофицери, пожелаваме да достигнатъ 50 годишния си юбилеенъ конгресъ, съ все сѫщата преданность и любовь къмъ държава и народъ.

РАЗМѢНЕНИ ТЕЛЕГРАМИ МЕЖДУ Н. В. ЦАРЯ И Н. В. ПР. МИТРОПОЛИТЪ ИЛАРИОНЪ

На изпратенитѣ му поздравления отъ Н. В. Преосв. Сливенския Митрополитъ Иларионъ, по случай тезоимения день на Н. В. Царя, последния е благоволилъ да отговори съ следната телеграма:

Н. В. Преосв. Митрополитъ Иларионъ-Сливенъ

Благодаря най-сърдечно на Ваше Високо Преосвещенство, клира и паството отъ Богохранимата Ви епархия за искреннитѣ Ви честитки и молитствени благопожелания изказани за имения ми день.

Царьтъ

ДЕНЬТЪ НА ДЕТЕТО ВЪ СЛИВЕНЪ

Тази година по единъ тържественъ и добре организиранъ планъ бѣ отпразднуванъ деньтъ на детето. Презъ седмицата въ всички първоначални у-ща на града се държаха популярни беседи отъ: Д-ръ Кадиевъ, Д-ръ Абаджиевъ, П. Балева, Д-ръ Недевъ, Д-ръ Станчевъ, Д-ръ Карамалаковъ и П. п. Янчевъ. Въ сѫбота изъ цѣлия градъ се движиха окрасени коли и камиони пълни съ деца, които съ пѣсни и „ура“ пръскаха хвърчащи листчета — лозунги. Въ деня на детето, всички ученици, разнитѣ д-ва, приюти и др. направиха манифестация изъ града, начело съ военната музика. Следъ манифестацията се отслужи отъ Н. В. Пр. Архим. Амвросий молебенъ за благоденствието на българското дете. На молебена присѫтствуваха всички официални лица. Въ 11 ч. въ театъръ „Зора“ се състоя утро на което говори г-жа М. Илиева. Презъ цѣлия день се продаваха знаменца, в. „День на детето“ и се окачваха на гражданитѣ детски значки.

„НАШИТѢ ВРАГОВЕ“

Художествена здравна литература у насъ почти липсва. Дори, и на западъ, книги отъ подобенъ родъ сѫ рѣдкость. Нашиятъ сътрудникъ *Д-ръ Ал. Недевъ* е ималъ щастливата идея, да напише детска здрава пиеса „Нашитѣ врагове“, която по замисъль, цель и изпълнение, е единствена у насъ.

Пиесата дава една популярна представа за невидимия свѣтъ на микробитѣ. Всички болести въ приказенъ видъ, оживѣватъ предъ насъ, и ние, като че ли присѫтствуваме между тѣхъ, виждаме грѣшкитѣ, съ които всѣкидневно излагаме здравето и живота си на опасность. Едновременно съ това, по единъ увлѣкателенъ начинъ авторътъ ни запознава съ самитѣ болести и ни посочва, какъ да се пазимъ отъ тѣхъ.

Пиесата е одобрена отъ М-вото на Нар. Просвѣщение и ще се представи на 26 т. м. недѣля, подъ ржководството на автора. Пожелаваме ѝ успѣхъ.

Нека всѣки види „Нашитѣ врагове“!

ГЕНЕРАЛЪ ЛУКОВЪ СИ ЗАМИНА

Въ сряда на 15 т. м. сливенци се простиха по най-сърдеченъ начинъ съ уважавания и обичанъ отъ всички досегашенъ н-къ на гарнизона г-нъ генералъ Луковъ, който остави незаличими спомени въ всички срѣди на сливенското гражданство. Презъ своята служба въ Сливенъ генералъ Луковъ обикна града ни и съ една удивителна енергия организира акцията за изхранване на 1,000 бедни сливенски деца. Сѫщия насърдчаваше всичкии инициативи, целящи материалното и културно повдигане на нашия градъ.

Затова Сливенъ му се отплати; като устрои тържественото и радушно изпращане. Гарата и станционата улица бѣха препълнени отъ народъ, дошелъ да изкаже почитьта си къмъ генерала.

Децата отъ трапезариитѣ го изпратиха най-сърдечно. Тѣ съ сълзи на очи му благодарѣха за положенитѣ грижи за тѣхното изхранване. На гарата му бѣха поднесени десятки букети отъ живи цвѣтя.

Генералъ Луковъ се сбогува съ всички изпращачи. Тукъ бѣха официалнитѣ власти, офицерството и хиляди граждани. При потеглянето на влака, купето на генерала се напълни съ цвѣтя, които се хвърляха отъ всички страни.

Рѣдко нашиятъ градъ е изпращалъ тъй популяренъ и обичанъ отъ всички офицери.

На 14 т. м. г. Генералъ Луковъ даде въ „Зора“, предъ препълненъ салонъ отчетъ като председатель на комитета за обществена благотворителность въ града.

Г-ца Вергиния Ст. Попова
студентка
и
Г-нъ Данчо В. Дядовъ
студентъ

ВѢНЧАНИ, 15 май т. г.

Сливенъ Сливенъ

Инженеръ Кирилъ Трънка

не ще приема на имения си день—Св. Св. Кирилъ и Методий

КОНЦЕРТА НА ЛЮБЛЯНСКИЯТЪ ХОРЪ

Хорьтъ ще пристигне въ Сливенъ на 22 т. м.—срѣда въ 1 часа сл. пладне. Въ съставъ 80 души мѫже и жени. Известенъ е не само въ Югославия, но и въ Европа. Гостувалъ е въ повечето отъ европейскитѣ сто лици. Хорьтъ се води отъ известния композиторъ професоръ Емилъ Адамичъ. Заедно съ хорьтъ идватъ и по двама официални представители отъ всички банства. Недѣваме се, че сливенското гражданство ще укаже сѫщото гостоприемство, както и на чехския дамски хоръ.

НОВЪ ТРУДЪ НА ДОБРИ НЕМИРОВЪ

Сливенеца—писатель ДОБРИ НЕМИРОВЪ по настоящемъ работи върху новъ трудъ — „МАЙКО“, състоящъ се отъ много разкази, които образуватъ единъ завършенъ романъ, въ които се рисува живота на едно дете, останало безъ родители и опора въ буритѣ на живота, направили отъ него единъ несретникъ. Въ борбата между свѣтлото и тъмно начала въ живота, героятъ на романа успѣва въ първото, за да да го видимъ възроденъ и и изправенъ, като завършенъ социаленъ типъ. Въ очакване да видимъ скоро трудътъ на г. Немировъ, поздравяваме го и му пожелаваме все така неуморно да прибавя своитѣ художествени творби къмъ литературната ни съкровищница.

За паметникъ „Х. Димитъръ“ въ Бургазъ

СЛИВЕНСКАТА дружба въ Бургазъ е одобрила за паметникъ на х. Димитъръ въ Бургазската приморска градина, проекта на нашия съгражданинъ—скулпторъ Василъ К. Вичевъ.

::СПОРТЪ::

„Асеновецъ“—„Ботевъ“—Ямболъ

Утре, недѣля, 4½ часа, ще се състои мача „Ботевъ“—Ямболъ—„Асеновецъ“—Сливенъ.

Както е известно, „Асеновецъ“ е първенецъ за есенния полусезонъ. Резултата отъ този мачъ ще изясни до голѣма степень кой ще бѫде областния първенецъ тая година.

„х. Димитъръ“—„Ботевъ“—Ямболъ 1:1

На 12 т. м. се състоя пролѣтния мачъ за първенство между горнитѣ клубове. Мача неможа да завърш поради напущане игрището отъ играчитѣ на „Ботевъ“ недоволни отъ рефера за отстраняването на вратаря имъ, което отстраняване бѣ напълно заслужено.

Играта и на двата тима бѣ незадоволителна. Чувстваше се липса на тренировка. „Б.“ е въ явенъ упадъкъ. Отъ техниката и дисциплината на тоя тимъ въ миналото — нѣма и следа. Сравнително най-добъръ бѣ вратаря. „х. Димитъръ“ сѫщо не бѣ въ форма. Янчевъ, ц. ф.,—единъ упоритъ и амбициозенъ играчъ, може да даде много повече за тима си, ако се откаже отъ маниера си на индивидуална игра. Сѫщото се отнася и за лѣвото крило. Съобразително и съ тактъ играе само Арнаудовъ. При тия си данни сѫщия би билъ по добъръ като ц. халфбекъ. Вратаря е още твърде необигранъ.

За честьта и реномето на футбола въ областьта, налага се областната управа и футболния комисарь да накажатъ строго виновницитѣ и то най-бързо.

Колоязденe

Колоездачно надбѣгване бѣ устроено на 6 т. м. за дружественото знаме. Участвуваха 7 бѣгачи. Надбѣгването бѣ по шосето за Нова Загора до клм. 30 при чешмата — с. Чифлика.

Пръвъ пристигна ТАНЮ АТАНАСОВЪ, който бѣ провъзгласенъ за дружественъ знаменосецъ. За асистенти на знамето бѣха провъзгласени Добри Семовъ и Никола Янчевъ.

Досегашния знаменосецъ Д. Сарачевъ изгуби състезанието поради лошъ шансъ.

ЖЕЛѢЗЕНЪ ПЖТЬ СЛИВЕНЪ -- ЕЛЕНА

Въпросътъ за прокарване желѣзенъ пжть Горна-Орѣховица— Сливенъ, презъ Елена, сжществува още отъ преди 40—50 години. Въ 1896—7 година, когато имаше най-голѣми изгледи да се премине Балкана при Демиръ капия, тогавашното правителство усвои идеята, това применаване да стане при Хаинъ-боазъ — найлошото разрешение на въпроса. Десеть години по-късно, при едно нещастно стечение на обстоятелствата за Сливенъ и селищата между Сливенъ и Елена, прокара се Борущенската линия, въпреки мнението на компетентнитѣ, и само по личнитѣ съображения и изгоди на нѣколко души...

Днесъ когато се говори за стопанското възмогване на народното ни стопанство, тоя въпросъ на ново трѣбва да излѣзе на сцената, като се внуши на онія, отъ които зависи разрешението му, че той продължава да сжществува, че неговата антюелность не е намаляла, че това е ДЪРЖАВЕНЪ ВЪПРОСЪ.

Основанията ни да твърдимъ това сж:

1. Една линия Русе — Горна Орѣховица — ЕЛЕНА — СЛИВЕНЪ—Одринъ—Цариградъ— ще бжде най-кжсия пжть, който ще свързва северна и южна България, отъ една страна, и централна Европа съ Азия, отъ друга.

2. Тая линия ще способствува каменовжгления басейнъ, който се намира между Сливенъ и Елена, и който има централно положение за цѣлата страна, да бжде използувадъ за нуждитѣ на българската индустрия и на ж. п. служба, и

3. Тая линия ще спомогне най-богатата часть на нашия Балканъ, да излѣзе отъ днешната своя изолираность и самота, и населението ѝ, честно и трудолюбиво, изнемогващо подъ тяжеститѣ и несгодитѣ, които идатъ отъ липсата на съобщения — получи условия за по-добъръ животъ. Днесъ труда и богатствата на това население, поради липса на леснодостжпенъ пазаръ, стоятъ неизползувани и то е принудено ежегодно да емигрира.

А какво представлява тукъ Балкана?

—Изобилни горски и минерални богатства стоятъ неизползвани, богатъ каменовжгленъ басейнъ, който сжщо стои неразработенъ, макаръ че вече работятъ нѣколко мини, които, обаче, поради скжпия превозъ, се намиратъ въ началото на своята разработка. Днесъ, когато, поради близостьта на нашата главна мина — „Перникъ“, до границата и поради отдалеченостьта ѝ отъ голѣмитѣ наши индустриални и търговски центрове, — се налага да бжде намѣренъ и разработенъ единъ другъ каменовжгленъ басеинъ, който да бжде запасенъ отъ угрозата отъ чужди държави, и който да заеми едно централно положение за цѣлата страна, — по подходящъ и по-богатъ съ вжглища басеинъ, отъ този въ Балкана между Сливенъ и Елена — нѣма. А независимо отъ подземнитѣ богатства тая часть отъ Балкана е богата съ девствени гори, хиляди хектари, които при невъзможния сега превозъ, стоятъ неизползувани и се рушатъ отъ времето и стихиитѣ.

А една ж. п. линия, която би свързала този Балканъ съ останалата часть на България, би превърнала въ злато това мъртво за сега народно богатство. Явно е при това положение, че не локални увлечения и преходни настроения, а ОБЩО-ДЪРЖАВНИ интереси и нужди налагатъ да бжде свързанъ Балкана Сливенъ—Елена съ главната ни ж. п. линия. Една добре разбрана държавна стопанска (а и не само стопанска . . .) политика, налага да бждатъ привлечени богатствата и труда на това население къмъ общата българска съкровищница, като самото то бжде поставено въ възможность да използува нейнитѣ стопански и културни ценности.

Линията Г.-Орѣховица—Елена—Сливенъ, е единъ въпросъ, който засѣга еднакво градоветѣ Русе, Бѣла, Г.-Орѣховица, Лѣсковецъ, Елена, Сливенъ, Ямболъ, Елхово, Тополовградъ, и който трѣбва да намѣри добъръ приемъ, както въ тѣхния мѣстенъ печатъ, така и да стане предметъ на специални проучвания и постжпки отъ дружествата и комитетитѣ за икономическото и културно повдигане въ тия градове.

П.

ТЪРГОВСКОТО Д-ВО ВЪ СЛИВЕНЪ

Основано официално още презъ 1927 година подъ председателството на Инж. Ив. Михайловъ съ цели: да защищава законнитѣ права и интереси на членоветѣ си, да следи за правилното и справедливо облагане съ данъци, да сждейства за икономическото и стопанско повдигане на града, заедно съ другитѣ културни и професионални дружества, да работи за редъ още полезни, както за града, така и за търговцитѣ придобивки. Съ това дружеството можа да подготви единъ кадъръ отъ добри и изпитани стопански дейци, които отъ примѣра на своитѣ предшественици, продължиха, макаръ и съ цената на много жертви, начертания отъ тѣхъ пжть.

Засилено Слив. Търг. дружество, особено до 932—33 г., до като въ централното управление на съюза не бѣха се вмъкнали заинтересовани личности, поставили личното предъ общественото, то можа да заеме едно отъ първитѣ мѣста и се сочеше за примѣръ, както по отчетность и дисциплина, така и по жертви давани отъ оскжднитѣ срѣдства на Слив. търговецъ

Въ последно време, обаче, до преди 19 май, бороитѣ, които се поведоха, особено между съюза и Софийскитѣ браншови сдружения, борби които и последнитѣ два конгреса не можаха да спратъ, въпрѣки конгресниттѣ решения да се прочисти всичко гнило и спратъ всѣкакви дразги, не дадоха никакъвъ резултатъ.

Най-после държавата, намѣсвайки се въ стопанската ни дейность и професионаленъ животъ, сложи край на тия борби и дрязги. Тя, въ желанието си да впрегне на работа и въ служба на обществото, представителитѣ на стопанска и културна България, чрезъ стопански съвети при общини, области, а може би и въ парламентъ — създаде наредба-законъ за реорганизация на всички стопански съсловия, която, както вече виждаме, дава своитѣ блѣстящи резултати. Тази реорганизация засегна най-вече търговцитѣ, въ които не липсваха стопанска кадърность и култура и като такива, тѣ както въ миналото, така и днесъ, ще дадатъ примѣръ за своята привързаность къмъ държавата, а заедно съ това ще имаме единъ мощенъ съюзъ и достойни представители въ държавното управление.

Г. Илиевъ

ЗАПАЗВАЙТЕ ГОРИТѢ!

Между многото народо стопански въпроси, които възникватъ отъ нѣколко десетилѣтия насамъ и заслужаватъ внимателно разглеждане, на първо мѣсто е въпросътъ за правилното и разумно стопанисване на нашитѣ гори и за запазването на сжщитѣ.

Днесъ, ние чуваме отъ една край на земята до другия повика — *запазвайтѣ горитѣ!* Това е, защото отъ тѣхъ зависи благосъстоянието на всѣки народъ. Тѣ сж лоста за повдигане на икономическото ни състояние и изворъ на блага за народното ни стопанство. Затова съ право французитѣ казватъ: „силни сж онія народи, които иматъ запазени гори, а другитѣ сж отживѣли своята история“. Ние ще кажемъ: напредничевъ, просвѣтенъ и културенъ ще бжде българина, само тогава, когато умѣе да запазва своитѣ гори!

За жалость, въпрѣки всички усилия до сега, за запазване и разумно използване на нашитѣ гори, ние можиме да направиме само една прескржбна констатация, че горитѣ продължаватъ да се унищожаватъ. Отъ година на година, чезне найсвидното, най-ценното въ природата — гората, нейния царственъ накитъ, онова което и предава само обаяние и чаръ. Човѣкъ въ грудото си желание да я използува, безсистемно, неразумно и безогледно я унищожава, корени и пожари. И днесъ, нѣкогашнитѣ вѣковни гори, непроходими джбрави не сжществуватъ вече и ние, слушаме за тѣхъ като за нѣкоя легенда. На много мѣста пищната и разноцвѣтна горска ширь е замѣнена съ скучни сиви полета, безплодни долини и голи планини.

Но нека дадеме думата на цифритѣ — най-добритѣ прокурори и защитници въ стопанскитѣ процеси. Ето какво казватъ тѣ!

Въ 1900 г. общата площь на горитѣ въ България (държавни, общински и частни) е била 3,041,126 хектара; въ 1912 год. —2,508,908 хектара, а въ 1926 год. —2,008,061 хектара. Знаеме сжщо така отъ официалнитѣ сведения, че презъ последнитѣ 10 години сж отсечени по незаконенъ начинъ 650,000 м³. дървенъ материалъ, изкоренени надъ 50,000,000 декара гори. И вследствие на безразборната паша на домашния добитъкъ въ горитѣ, днесъ ние имаме повече отъ 5,000,000 декара запелевяли гори, които въ бждаще трѣбва да се почистятъ и възобновятъ. Отъ друга страна, срещу срѣденъ годишенъ прирастъ на всички гори въ Царството 5,600,000 м³. дървесина, колкото би следвало да се сѣче, у насъ се сѣче много повече защото само 7,500,000 м³. се използуватъ като дърва за огрѣвъ, 500,000 м³. за строителни и индустриални цели— и около 500,000 м³. дърва се превръщатъ въ дървени вжглища. Следователно, не само отъ безразоорната сѣчь, паша, пожаръ, коренения, а и отъ пресиленото ползуване въ нашитѣ гори, днесъ, много мѣста сж оголени, обезлесени и превърнати въ безплодни поройни земи. Площьта на всички поройни земи у насъ, възлиза на 3,000,000 декара. Тази площь е загубена за земледѣлието, а сжщо и за гората. Съ грамадни усилия и срѣдства, ще трѣбва да се създава на тѣзи мѣста растителность, за да може въ бждаще, да стане плодородна и използуема.

Всички тѣзи цифри сочатъ, че въ близко бждаще България ще остане безъ гори.

Това, което ние сме наследили още отъ Отоманската империя е било надъ 36% отъ цѣлата площь въ България—гори, а днесъ нашитѣ гори сж едва 28%. Това е достатъчно, за да признаеме истината, че ние не сме могли не само да залесиме оголенитѣ мѣста, но дори да запазиме онова, което сме имали. Затова не е виновенъ лесовъда—стопанинъ! Виновно е цѣлото наше общество и ржководнитѣ фактори въ миналитѣ партизански режими.

Нека не говориме какво ставаше въ миналото, но само ще подчертаеме, че горитѣ, това зелено злато, биваше разграбвано и унищожавано безогледно за партизански изгоди, печелене гласове, избори и др.

Днесъ, трѣбва повече просвѣта, за да се уясни всрѣдъ нашето общество грамадното значдние на горитѣ за народното ни стопанство. Нуждна е усилена културно-просвѣтна и стопанска дейность отъ страна на българския лесовъдъ, а сжщо така и отъ нашитѣ обществеици, за да могатъ да се запазятъ нашитѣ гори и разумно да се използуватъ.

Нека се знае отъ всички, че съ унищожението на горитѣ— рушатъ се устоитѣ на стопанска България!

Зл. Златевъ-лесовъдъ.

„НА ЛЖДЖИТѢ“

Едно отъ голѣмитѣ ни и истински удоволствия на деца, израстнали подъ сѣнкитѣ на Сливенския балканъ и по топлитѣ камъни на Коруча, бѣха нѣкогашнитѣ весели семейни отивания „на лжджитѣ“. Това понятие „на лжджитѣ“, бѣше неизразимъ изворъ на радости и веселия.

Съ какво желание се очакваха бистритѣ лѣтни утрини, когато се предприемаха тѣзи семейни излѣти! Приготовленията въ кжщи се почваха още нѣколко дни преди щастливия день. Вадеха се жълтитѣ тасове, бѣли чаршафи, банени ризи и тъканитѣ плачета отъ юклюцитѣ, стѣгаха се обемисти и внушителни бохчи, на сини и червени райета. Въ предпразничния день се носѣха тави съ курабии по фурнитѣ, последвани отъ неизбѣжнитѣ женски ядосвания, че сж опечени тиклави или изгорѣли. А печенитѣ агнета, гювечитѣ и дамаджанитѣ, вечерьта бащитѣ старателно преглеждаха, като ги подсилваха съ врѣзки салата и краставици.

Обикновено тѣзи разходки ставаха колективно — нѣколко роднински или съседски семейства, образуваха компанията. Въ различни превозни срѣдства—ландони, кабриолети или каруци, като въ първитѣ се настаняваха важно женитѣ, а последнитѣ, съ яйове и дъски, покрити съ разноцвѣтни одеала, се напълваха съ деца, бохчи, кошници и дамаджани, веселящото се общество шумно поемаше изъ калдъръменитѣ сокаци къмъ топлитѣ води на банитѣ. Глъчътъ бѣше по-голѣмъ и усилванъ и отъ наизлѣзлитѣ по пжтнитѣ врати съседи, въ нѣкой, отъ които се оставяха на хранение ключоветѣ. Всички изпращаха, съ пожелание „и отъ мене единъ тасъ горещъ да си полѣешъ“. Женитѣ смирено се прекръстваха за предстоящето пжтуване и оправяха чадъритѣ и краищата на одеалата и шаловетѣ.

Ние, щастливцитѣ—момчета, се задоволявахме съ по едно скромно мѣсто, на капрата при файтонджията или на предного седалище на каруцата, отъ кждето често можеше да се поематъ дизгинитѣ и камшика, въпрѣки протеститѣ на бабитѣ, майкитѣ и лелитѣ.

Каруцитѣ запѣваха звучната си пѣсень изъ мекия пжть, по който често се издигаха кълба отъ прахъ, чевръсто подемани отъ сливенския вѣтъръ. Бързо отминавахме чаирлийската кория—нашъ идеалъ, съ малкитѣ гарджета, които не всѣки имаше рѣдкото щастие да вади живи отъ хралупитѣ на джбовитѣ дървета. Пренебрежително минавахме и край тунджанскитѣ ханчета, на които, обикновено, се правеше престой на връщане.

Така спокойно и безъ смущение бѣше пжтуването до като епохата не бѣ още модернизирана съ появата на автомобила. Идването на последния, смути не само спокойния и идиличенъ животъ на гражданитѣ и файтонджиитѣ, но постави въ недоумение и уплаха нѣкои отъ по темпераментнитѣ коне и катъри, които до тогава съ християнско смирение теглеха кабриолетитѣ и каруцитѣ по гладкия пжть. Затова пжтуването ни ставаше вече при атмосфера на внимание и осторожность. И когато запушеше нѣкое отъ моторнитѣ чудовища, още отъ далечъ, женитѣ първи даваха тревожния сигналъ, малкия керванъ се спираше и на нервнитѣ животни се поставяха палта или одеала върху главитѣ и здраво се държаха за юздитѣ, до като премине опастностьта.

Банитѣ. Две бѣха мѣстата, на които отсѣдахме. Или въ сѣнчестата млада горичка, или въ хотела, посрещани любезно отъ Тако и високия и строгъ Куропаткинъ. Последната квартира, обаче, ние момчетата, намирахме за крайно неудобна— не можеше да се тича изъ коридоритѣ, а следъ обѣдъ се пазеше гробна тишина за спящитѣ курортисти, когато въ горичката или въ адата, подъ сѣнкитѣ на върбитѣ, — върху постланитѣ черги и платнища, на нѣколко крачки отъ самата Тунджа, бѣ истински „кефъ“ и удоволствие.

Хубава е Тунджа въ тази ѝ часть, кждѣто образува завой на югъ, излизайки отъ тѣснинитѣ на подбалканския коридоръ. Непълноводна презъ лѣтото, хладнитѣ ѝ води ни примамваха, предпочитайки ги страстно, въ тѣхната безбрежность и топли пѣсъци, предъ минералния и горещъ басеинъ на банитѣ, изпълненъ съ старци, сериозни и кротки мжже, стоящи неподвижни подъ голѣмата уста на лъва, отъ която неуморимо изригваше горещата водна струя.

Не бѣ голѣмо удоволствието, което изпитвахме отъ самото кжпане въ басеина, въ чийто гореща вода, трѣбваше подъ заповедь на бащитѣ, да потапяме и нашитѣ непослушни тѣла. Но да бѣ само това! А миенето на главата съ лютивъ сапунъ и гореща вода или пъкъ—обуването на нови (домашно плетени) вълнени чорапи следъ банята! Но това бѣха неизбѣжнитѣ неприятности и задължения, които трѣбваше да се изтърпятъ при отиването „на лжджитѣ“.

НАШАТА ДУМА

ДАРИТЕЛИ

„Тази бѣдна жена даде най-много, защото даде всичко каквото имаше“.—Евангелието.

Да дадешъ, да подаришъ, значи да откжснешъ не толкова отъ кисията си, отъ колколкото отъ сърдцето си. Да дадешъ за обща полза, ще рече да се издигнешъ надъ живота, надъ неговата дѣлничность, да надделѣе у тебъ алтруистичното начало надъ егоистичното.

Сливенъ винаги се е славилъ съ своитъ дарители и тъхната щедрость. Следъ войната, обаче, тия крупни дарения като че ли изчезнаха. Причини —въроятно има. Но неискаме да се спирамаме днесъ на тъхъ. Констатираме само факта.

—Преди месецъ, обаче, нашия градъ бъше приятно изненаданъ отъ великолѣпния жестъ на единъ свой съгражданинъ—г. Георги Гюлмязовъ—неговото дарение на музея при Българското народно читалище „Зора“ — богата нумизматична сбирка отъ много медни, сребърни, златни монети и разни археологични предмети, събирани отъ него въ продължение на цѣли 40 години, съ една упоритость и старание присжщи само нему. Цѣлата сбирка е грижливо и съ умение подредена, съ обяснения за всъки предметъ кждe е намърень, за да може бждащия историкъ или археологъ да се ориентира бързо и си послужи веднага съ нея найдобре.

И много умъстно и напълно заслужено настоятелството на Б. Н. Читалище „Зора“ е решило да бжде провъзгласенъ за почетенъ читалищенъ членъ този, колкото скроменъ, толкова заслужилъ и достоенъ сливенски гражданинъ, който съ този си даръ дава добъръ урокъ на мнозина, които отдавна трѣбваше да разбератъ, че за отдѣлната личность има частни интереси, които трѣбва да отстжпятъ предъ обществените такива...

Спокойно можеше г. Гюлмязовъ да продаде тази си ценна сбирка и да задоволи свои належащи нужди, каквито не се съмняваме, че е ималъ и има, но той предпочете да извърши единъ жестъ на благородство и култура и да ни даде единъ великолѣпенъ примѣръ за подражание и назидание!

Искаме да вѣрваме, че тоя примѣръ на г. Гюлмязова, ще бжде щедро последванъ отъ мнозина наши съграждани.

Колко много инициативи и културни институти въ града ни иматъ нужда отъ моралната и парична подкрепа на имеющитѣ!..

„Изтокъ“.

СЛИВЕНЪ НА МОСТРЕНИЯ ПАНАИРЪ

Тази година нашиятъ градъ бѣ представенъ на Пловдивския мостренъ панаиръ отъ следнитѣ изложители:

Г. Стефановъ, Андоновъ и Михаиловъ, Илия Каловъ, „Мерино“ — текстилни фабрики; Държавното текстилно и бояджийско училище, Ив. Кангарджиевъ — фабрика за оърда; Димитъръ Таракчиевъ—фабрика за зжби за дараци; „Белфа“ —единствената у насъ фабрика за електрически крушки; Хр. Томовъ — фабрика за килими; минитѣ: „Качулка“, „Брусия“, „х. Димитъръ“, „Чумерна“, „Българка“. Коопер. производ. изба „Шевка“ и плетачна фабрика „Кале“ на Ст. Д. Мундровъ—братъ.

Изложителитѣ бѣха уредили много добри изложби. Не бѣше представено само мебелното училище, което имаше какво да изложи. Вѣроятно е имало причини.

Сливенската марсилеза

Революциония патосъ на Добри Чинтуловъ е изразенъ въ неговото многоизвестна пѣсень—Вѣтъръ ечи. Популярниятъ мотивъ на тази песень не отразяваше напълно голѣмата идея за свободата и сублимнитѣ чувства на пѣвеца. Трѣбваше да се яви голѣмъ майсторъ на тона за да излѣе въ хармония бунтарския й духъ. И ето, че единъ скроменъ музикантъ извърши това.

Бившиятъ капелникъ г. Шагуновъ е художествено разработилъ този популяренъ мотивъ и съ единъ почти Вагнеровски маниеръ е създалъ единъ маршъ на бунта, на революцията, много напомнящъ френския националенъ химнъ. Вѣтъръ ечи е маршъ на Слив. Нар. хоръ и Мариселеза на Сливенъ.

Въобще нашиятъ градъ тази година добре бѣ представенъ.

Промѣни и повишения на офицери отъ сливенския гарнизонъ

Произведени сж въ чинъ полковникъ командира на 6-о артилер. отдѣление г. подпол. Кусевъ и адм. отчетникъ на 3 п. полкъ г. подпол. Даскаловъ. Произведенъ е въ чинъ майоръ капитанъ п. Ненчевъ Василъ отъ 6-о арт. отдѣление.

За пом. командиръ на 3 п. Балк. полкъ е назначенъ г-нъ полк. Димковъ Петъръ. Премѣстенъ е на служба въ щаба на сжщия полкъ г. подполк. Клисуровъ.

Подполковникъ Константиновъ Ив. се премѣства за н-къ на гарнизона въ гр. Н.-Загора. На служба въ сжщия горнизонъ отиватъ и г. капитанъ Басевъ и поручикъ Сотировъ.

Подполковникъ Ивановъ, пом. отчетникъ на 3 п. полкъ се превежда на служба въ гр. Кюстендилъ. Майоритѣ Георгиевъ и Балтаковъ, отъ щаба на сжщия полкъ, се премѣстватъ —първия въ Варна, втория въ София—щаба на армията.

Бюста -- паметникъ

на дѣдо Добри Фабрикаджията

Бронзово копие на сливенския паметникъ, се изработва въ София и въ скоро време ще бжде поставенъ въ Борисовата градина, всрѣдъ паметницитѣ на безсмъртнитѣ български синове. Много сж още заслужилитѣ сливенци, които очакватъ и материалното си обезсмъртяване, въ паметници, издигнати, както въ родния имъ Сливенъ, така и въ столицата на българската държава, за която тѣ сж дали своята мисъль, дѣло и животъ.

Читателитѣ до „Изтокъ“

Аномалия въ работното време въ града

Търговцитѣ отъ града ни сж направили отдавна постжпки да затварятъ могазинитѣ си по обѣдъ отъ 1 до 3 часа. Това е напълно справедливо и належащо, особенно сега презъ лѣтото, когато презъ деньтъ никой нѣма изъ улицитѣ. Даже още по-добре ще бжде вечерь да не се затварятъ магазинитѣ въ 7½ часа още съ слънце, когато гражданитѣ излизатъ за покупки, а напр. въ 8½ ч., като въ замѣна на това обѣдната почивка се продължи отъ 12½ до 3½—4 часа.

Търговецъ

ДАВА СЕ ПОДЪ НАЕМЪ

бившия хотелъ „Македония“ (по настоящемъ складъ и кантора на НЕДЕВЪ & САРЖИВАНОВЪ) въ гр. Сливенъ срещу гарата, начиная отъ 1-и юлий т. г.

Може да служи за фабрично заведение, складъ, хотелъ и др.

Споразумение при Петръ х. Николовъ гр. Сливенъ

Продава се полумасивна КЖЩА

находяща се въ ул. „Царь Аспарухъ“, срещу Синагогата, състояща се отъ 4 стаи, салонъ, кухня и хизба.

Споразумение: ЙОРДАНЪ ШАМПИОНОВЪ, общината

— ЧИНДОМЪ —

Спестовно-строителното кооперативно сдружение е най-солидното и се ползува съ най-голѣмъ авторитетъ въ страната.

Станете спестител при него, за да осжществите своя идеалъ—да имате свой домъ.

Справка и записвания при представителя за гр. СЛИВЕНЪ и ОКОЛИЯТА.

Т. Ганчевъ - бившъ учитель.

„ПОЖАРЪ“ и „ЖИВОТЪ“
КРАЖБА
АВТОМОБИЛИ
ВИТРИНИ
Мятежи
Ексползия
Спортъ
ГРАЖДАНСКА ОТГОВОРНОСТЬ
Земетресение и др.

Застрахова „БЪЛГАРИЯ“ I-во Бълг. Застрахователно Д-во

АГЕНТЪ ЗА СЛИВЕНЪ:

3—5 П. КАМБУРОВЪ тел. 51

Следъ това следваха вече истинскитѣ удоволствия и като такива, разбира се, повечето отъ тѣхъ бѣха забранени. Но все пакъ, до като мжжетѣ играеха карти или табла въ бюфета, а женитѣ следъ цѣли часове едва завършваха банята си, ние успѣвахме да се погрижимъ за конетѣ и ги откараме (на „голъ конь“) на водопой вжтре, въ самата Тунджа. Ако ли пъкъ успѣехме да прескочимъ до бахчитѣ, край адата, и крадешкомъ направимъ нѣкоя рѣчна баня — това бѣше висша радость. Следъ горещата баня, полагаше се едно охлаждане на тѣлото, въ макарь и не съвсемъ чистата вода на Тунджа. Избѣленитѣ отъ пѣсъка кореми и колена, биваха малкитѣ изкупления, срещу голѣмата идея,—че и българина обича водния спортъ. Но все пакъ за предпочитане бѣше мекия и желтъ тунджански пѣсъкъ, предъ островръхитѣ камъни по дъното на Коруенскитѣ бентове, кждето зарегистрирвахме първитѣ си плавателни способности.

Съ не по-голѣмъ толерансъ се отнасяше родителската власть и къмъ отиването до Сарживанската воденица, подъ чийто дървени и не много солидни кьошкове, страхотно шумеше „въртела“ до келевото. Тамъ проявявахме инженерскитѣ си наклонности—да измѣрваме дълбочината му съ „пръти, камъни и канапи—служба научна, но и не малко рискована.

Край самото шосе, отъ тунджанския желѣзенъ мость до банитѣ, се разтилаха равнитѣ бостани, еднообразната повърхность, на които се нарушаваше отъ нѣкое плашило („бостанъ куркусу“) и двуетажнитѣ, примитивни чардаци, подъ които, покрити съ царевична шума и ямурлуци, почиваха купища отъ голѣми дини и желти, напукани пъпеши. Бай Михалъ семерджията отглеждаше хубавитѣ дини на единъ отъ тѣзи бостани. И когато успѣехме да откопчимъ по нѣкой грошъ отъ баба или лелитѣ, отивахме при него, за да направимъ „покупка отъ самия източникъ на стопанскитѣ блага. Отбранитѣ дини отдѣляхме въ синура, а вънъ отъ тѣхъ правихме опе-рационни опити върху гратисни парчета. Пазаруването се завършваше съ едно строго инкогнито посещение до желѣзния мостъ, съ крайна цель—изкачване на върха на високата му ограда, десятки метра надъ мътната вода, и написване името ни на видно мѣсто, за споменъ и назидание къмъ бжднитѣ млади поколения.

Не биваха изключени и посещенията до близкитѣ азмаци, при чаирлийскитѣ воловарчета и овчари, съ които устройвахме малки турнири—плодъ на непрекжсваемото съперничество между селото и града. Борбата „съ кракъ“ и „каваци“ по нѣкога завършваше съ осезателни резултати и отстжпление отъ едната или двете страни. Обикновенно „селото“ претърпяваше хвърлянето на нѣкой калпакъ или антерия въ водата, а на „града“ се конфискуваха чикийкитѣ и каишитѣ, най-примамливата плячка и материално-културни придобивки за туземцитѣ.

Колко много други още радости и удоволствия съдържаше въ себе си обещанието и призива „на лъджитѣ“! И всички тѣ, обличаха чувството ни на мжжка независимость и самостоятелность въ действията и живота ни. Особенно, когато поотраснали вече момчета въ махалата, образувахме малка група, която въ нѣкоя ранна утрина поемаше презъ баиря на „Речица“, слизахме при могилата до военния лагеръ, и следъ двучасовъ пжть, се намирахме на банитѣ. Времетраенето на пжтя, въ тѣзи случаи, не биваше точно опредѣлено, а зависеше отъ обстоятелството дали въ лозята, презъ които минавахме, имаше да зреятъ нѣкакви плодове или отъ евентуалнитѣ приключения, които можеха да ни се случатъ въ чаирлийската кория, като ловътъ на живи гарджета, който струваще не малко трудъ и скжсани панталони, а даже и ржкопашни схватки съ чаирлийци.

Волностьта и безгрижието на тѣзи „апостолски“ екскурзии траеше до тѣхния край—когато изморени и изпрашени следъ топлигѣ и студени бани, се завръщахме въ лунните нощи, по домоветѣ си, въ дълбоко спящата вече махала. И нѣкое майчино или бабино сърдце, смирено ни очакваше, бдящо и грижещо се отъ далечъ за лудориитѣ ни по водитѣ на Тунджа.

Това бѣха за насъ, палавитѣ момчета на Сливенъ, минералнитѣ бани — източникъ на радости, мѣсто за удоволствия въ живота И ако на другия день следъ отиването „на лъджитѣ“, пладнувахме по доловетѣ и баиритѣ на лозята или изъ сѣнкитѣ на „Абланово“ и небеснитѣ височини на „Синитѣ камъни“—това бѣше природната обстановка и битови условия, всрѣдъ които отраснахме и калявахме духа си въ живота. Всрѣдъ тѣхъ опознавахме и се приобщавахме съ разбирание и чувство на култъ къмъ природата, всрѣдъ тѣхъ се образовахме и живѣхме. И тѣ сж може би, истинската причина, която кара всѣки истински сливенецъ, колкото и да е далечъ отъ родния си градъ, да тръпне въ нега и умиление и да се чувства гордъ и съ крилатъ духъ, при спомена само за хубавия градъ.

А.

ХРОНИКА

ВЪ СРѢДА 15 т. м. по случай тезоимения день на Н. В. Царя, въ катедралния храмъ Св. Димитрий се отслужи тържественъ молебенъ отъ Н. В. Пр. Митроп. Иларионъ въ съслужение на цѣлото духовенство. Присѫтствуваха официалнитѣ лица, войници, ученици и много граждани. Следъ молебена н-ка на гарнизона поздрави строенитѣ войници съ пожелание за здраве и дълъгъ животъ на любимия ни Царь, на което отговориха съ громко „ура“.

Н. В. ПРЕОСВ. Митрополитъ Иларионъ заедно съ Н. В. Пр. Архим. Амвросий и дяконъ Полтурацки на втория и третия день на Великдень посетиха Страланджа и Зимница, а на Георгьовдень — Ямболъ. И на тритѣ мѣста сѫ отслужили тържествена Божествена служба, като въ Ямболъ Н. В. Преосв. държа високо поучително слово.

Утре, недѣля, Н. В. Пр. Митроп. Иларионъ ще посети с. Керменъ.

КМЕТА НА ГРАДА г. Д. Захариевъ замина на 15 т. м. за София.

НА ПАНАИРА въ Пловдивъ Н. В. Царя е благоволилъ да приеме нѣколко бутилки специално вино отъ Сливенската производит. коопер. изба „Шевка“. Н. В. е поздравилъ чрезъ представителитѣ на „Шевка“ кооператоритѣ за неуморимия трудъ, чийто резултати сѫ на лице.

ПРЕЗЪ настоящия курортенъ сезонъ въ работн. почивна станция при Банитѣ ще лѣтуватъ 150 работници, на две смѣни, по 25 дни. Отруденото работничество ще може да почувствува благотворното влияние на банитѣ въ комфортния и хигиениченъ домъ, изграденъ съ тѣхни собствени и на Държавата срѣдства. Ако фонда не бѣ изяденъ, колко още придобивки можеше да има българския работникъ!

НА 5 т. м., съгласно наредбата за организиране стопанскитѣ съсловия, въ града ни бѣ свикано събрание на всички търговци. Избраха се за управително тѣло на *Околийския Търговски Синдикатъ*: Ал. Геошевъ, Г. Даскаловъ, Стойчо Бояджиевъ, Г. Илиевъ, Ат. Стояновъ, Дим. Арнаудовъ и П. Карагьозовъ, а за контроленъ съветъ: Д. Кацаровъ, Д. Семовъ и П. Камбуровъ.

Отъ така избранитѣ, назначени сѫ за председатель Ал. Геошевъ и за секретарь Г. Илиевъ.

ТРУДОВАЦИТѢ отъ времената труд. повиность работятъ по направа на градскитѣ улици.

Понеже трудоваци съ кола се явяватъ малко и недостатъчно, извозването на изкопаната пръсть става съ наемни каруци, като се плаща по 7 лв. на кубикъ.

Сега се работятъ улицитѣ: Бунаръ Хисаръ, Братя Миладинови, Скопие, Царь Ив. Шишманъ, Клокотница и Графъ Игнатиевъ.

Въ скоро време ще се започне поставянето на бордюри.

УЧАСТЪКОВОТО инженерство тия дни привърши последнитѣ тържни книжа за отдаване на предприемачи предприятията за направа на пѫтищата и съоръженията по тѣхъ споредъ програмата за 1935 год.

Въ скоро време ще бѫдатъ отдадени на търгъ следнитѣ предприятия: 1. Моста на р. Коруча на пѫтя Сливенъ—Самуилово—330.000 лв. 2. Моста по пѫтя Калояново—Михайлово—100,000 лв.

Посмъртната спомагателна каса за абонатитѣ
на в. „Кооперативна просвѣта“

Съюзътъ на Популярнитѣ банки—София, въ желанието си, покрай развитата широка просвѣтна дейность, да засили грижитѣ си въ областьта на социалната застраховка, е решилъ да създаде посмъртна спомагателна каса за абонатитѣ на своето популярно издание в. „Кооперативна Просвѣта“.

Посмъртната каса има за задача да подпомага семействата на починалитѣ абонати на в. „Кооперивна просвѣта“, съ парична помощь. Тази помощь ще бѫде въ размѣръ зависимъ отъ броя на осигуренитѣ и внесенитѣ отъ тѣхъ презъ течение на годината вноски и отъ броя на смъртнитѣ случаи.

Организацията на посмъртната каса е следнята:

Абонатитѣ на в. „Кооперативна Просвѣта“ записани отъ популярната банка, която е приела да участвува въ посмъртната каса, стават членове на касата, като предплащатъ освенъ стойностьта на абонамента—40 лв., още и 15 лв. годишна вноска за посмъртната каса. Цѣлата тази сума по 55 лв. (абонамента и вноската) е еднократна и повече нищо друго не се плаща презъ течение на абонаментната година.

Събраната сума отъ вноскитѣ по 15 лв. годишно, заедно съ 20% отъ чистата печалба (ако има такава) отъ издаването на в. „Кооперативна Просвѣта“, съставлява сумата следваща да бѫде раздадена на починалитѣ презъ годината изправни абонати, внесли вноски въ посмъртната каса.

Разпредѣлението става въ края на годината, но на наследницитѣ на починалия се авансира веднага следъ смъртьта на абоната участвувалъ въ посмъртната спомагателна каса, една сума отъ 1000 лв. Преди тази така събрана сума да бѫде разпредѣлена, отъ нея се отдѣля единъ резервъ отъ 10%. Тоя резервъ ще послужи за въ случаитѣ, когато при изключителна висока смъртность ще стане нужда да се подсилятъ помощитѣ.

За членове на посмъртната каса се приематъ лица ненавършили 60-годишна възрасть. Тази възрасть, обаче, при записването въ касата не ще се установява, а само, когато се поиска посмъртната помощь, ще следва да се представи документъ, отъ който да се вижда, че починалото лице при записването въ касата не е навършило 60 години.

Банката апелира къмъ г. г. банковитѣ членове и къмъ членоветѣ на тѣхнитѣ семейства, ако и да не сѫ членове на банката, да погледнатъ серизно на тази инициатива и използуватъ случая за една ефикасна и най-ефтина посмъртна осигуровка, като само се запишатъ за абонати на в-къ „Кооперативна Просвѣта“, срѣщу единъ годишенъ абонаментъ отъ 40 лв. и една годишна допълнителна къмъ абонамента вноска отъ 15 лв.

Срещу тази сума отъ 55 лв. годишно всѣки абонатъ на в. „Кооп. Просвѣта“ ще има 20 бр. отъ това кооперативно илюстровано издание, въ което ще се намѣри най-хубаво и подходяще четиво, както за възрастни, така за деца и юноши, а заедно съ това ще бѫде и членъ на посмъртната каса.

Записването за посмъртната каса и абонирането за вестника става безъ каквато и да е формалность при информатора на банката г. Никола Атанасовъ, комуто се внася абонамента и посмъртната вноска срещу редовна квитанция.

НАНЕСЕНИТѢ повреди отъ сланитѣ презъ миналата седмица за Сливенъ и околията сѫ: лозя—унищожени 100% — 280 дек., 50%—150 дек. — зеленчуци—100%—300 дек. и 30 —50%—400 дек.

УПРАВЛЕНИНТО НА първоначалното у-ще „Ген. Кесяковъ“ изказва сърдечната си благодарность на г. Ст. Сотировъ за дадения отъ него обѣдъ на 90 бедни деца отъ училището, по случай 6 месеца отъ смъртьта на майка му.

Сѫщо и на г. г. Полковникъ Ст. Даскаловъ, подполковникъ Хр. Колевъ, майоръ Р. Бановъ, майоръ В. п. Ненчевъ и майоръ Н. Петровъ за подаренитѣ отъ тѣхъ годишни течения на сп. „Родолюбие“ за училището.

НАЗНАЧЕНЪ Е за секретарь на Сливенския околийски сѫдъ г. Иванъ Маслинковъ.

НА 15 Т. М. СЕ вѣнча г-ца Вергиния Попова за г. Данчо Дядовъ. Нашитѣ честитки.

ДЕТСКИЯТЪ ХОРЪ при 3-а срѣдищна прогимназия подъ ржководството на учителя при сѫщата г. Ил. Цековъ—ще даде утре въ гр. Ямболъ хоровъ концертъ. На хоръ се приготовлява тържествено посрещане отъ ямболскитѣ граждани и учащи.

ТЪРГЪТЪ ЗА доставка на мебели за новия хотелъ на Сливенскитѣ минерални бани се състоя. Добити сѫ износни цени. Доставката е възложена на Братя Габровски отъ Русе и на Стойко Влаховъ отъ Сливенъ.

ПРИГОТОВЛЯВАТЪ СЕ поемнитѣ условия за доставката на павета за постройката на паваженъ пѫть отъ градската община клм. 0 до 3·800 по пѫтя Сливенъ —Казанлъкъ.

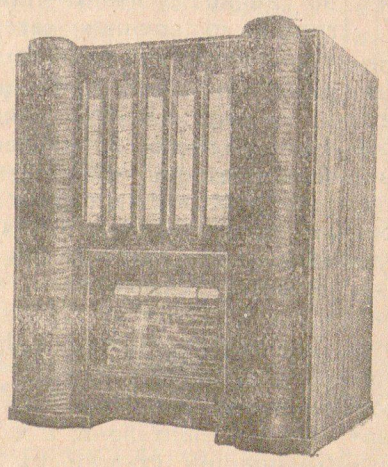

Лаборатория „Радио“
Д. МОМЧЕВЪ — Сливенъ

Изработва по най-модерни схеми апарати, отъ 1 до 10 лампи и вълни, отъ 16 до 2000 метра.

На складъ всѣкакви радио части и лампи.

Извършва поправки на радио апарати, модернизира стари такива, строи антени и др.

пл. „х. Димитъръ“ — 19.

Народенъ типъ
3 лампов 2,600 лв.
4 лампов 3,800 лв.

ЩИЛ. ВАСИЛЕВЪ — Сливенъ

Агенция Д-во „Балканъ“ — телеф. 88.

За сезона **НОВИ СТОКИ** на **НИСКИ ЦЕНИ**:

КРЕВАТИ и кушетки — отлично качество, пълна имитация дървени.

ДЕТСКИ КОЛИЧКИ — Варненски, разни модели.

ГАРНИТУРИ, столове, фотьоли, маси, закачалки.

Шевни и пишущи машини; Радио-апарати; Грамофони и плочи.

Гумени обуща, Подова мушама; Велосипеди, гуми, части; Примуси, ел. ютии, крушки; Флай токсъ, помпи; Бръснарски потрѣби.

Всички осигуровки при д-во „БАЛКАНЪ“
(най-износни условия и комбинации)

Запомнете: **НОВИЯ МАГАЗИНЪ** срещу стъкларницитѣ „ЕСКЕНАЗИ“.

съ почить: Щил. Василевъ

ЩИЛ. ВАСИЛЕВЪ

ТЮТЮНЕВА КООПЕРАЦИЯ „БЪЛГАРКА“ — СЛИВЕНЪ

Обявление No 28

Тютюневата кооперация „Българка“ Сливенъ, съобщава на интересующитѣ се, че продава собственитѣ си движими имоти, а имено:

1) 1 желѣзна каса „Бурджевъ“ 100/75/75 тяжесть 800 кгр., нова
2) 1 пишуща машина „Адлеръ“ № 7, нова
3) 2 писалищни бюра съвършено нови
4) 2 кресла кожени
5) 1 канапе
6) 3 обикновени маси
7) комплектъ столове—2 кресла, 1 канапе и 4 стола
8) 1 конско седло ново
9) около 1,500 кв. м. подове съ кириши и дъски отъ чамъ, дѫбъ и букъ
10) 1 шуба отъ платъ съ кожи
11) Разни още дребни предмети.

Интересующитѣ се да се отнесатъ до г. Петъръ х. Добревъ офицерското кооп. д-ство „Балканъ“ или до кантората на кооперацията въ Макаронената ф-ка.

гр. Сливенъ, 16 май 1935 год.

Отъ кооперацията.

СѪДИЯ-ИЗПЪЛНИТЕЛЬ ПРИ СЛИВ. ОКОЛ. СѪДЪ

ОБЯВЛЕНИЕ № 1615/29

Подписания Стефанъ Попъ Петковъ, I Сѫдия изпълнитель, обявявамъ, че 15 дни следъ публикуване настоящето въ в. „ИЗТОКЪ“ ще почне и до онова число на следующия месецъ, което съответствува на датата на публикацията, въ канцеларията ми ще трае втората публична продань на следния недвижимъ имотъ:

КѪЩА въ гр. Сливенъ, ул. „Михайловска“ № 522, състояща се отъ 3 стаи и кухня, построена върху 20 кв. метра и 100 кв. метра незастроено мѣсто, при граници: Желю Василевъ, ул. „Селимински“, Желю Василевъ и Юрданъ Гаджаловъ, оценена за 32,000 лева.

Имота е на Зафирка Маринова Кираджиева, по мѫжъ Петрова Щилиянова, свободенъ е отъ ипотека и ще се продава за дългъ къмъ Сливенска популярна банка.

Желающитѣ да купятъ, могатъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присѫтственъ день и часъ, за да преглеждатъ книжата и да наддаватъ.

гр. Сливенъ, май 1935 год.

I. Сѫдия-изпълнитель: СТ. п. ПЕТКОВЪ

СѪДИЯ ИЗПЪЛНИТЕЛЬ ПРИ СЛИВЕНСКИЯ ОКОЛ. СѪДЪ

ОБЯВЛЕНИЕ № 849/934.

Подписания Стефанъ Попъ Петковъ, I сѫдия-изпълнитель, обявявамъ, че 15 дни следъ публикуване настоящето въ в. „Изтокъ“ ще почне и до онова число на следующия месецъ, което съответствува на датата на публикацията, въ канцеларията ми ще трае публичната продань на следния недвижимъ имотъ:

ЛОЗЕ въ землището на гр. Сливенъ, мѣстн. „Каменалча“ отъ около 3 декара при граници: Кирана Михалева, Георги Сотировъ, Стефанъ Костадиновъ и пѫть, оценено за 2400 лева.

Имота е на Сотиръ Николовъ Айковъ отъ гр. Сливенъ, свободенъ е отъ ипотека и ще се продава за дългъ къмъ Стоянъ Николовъ Шоповъ отъ гр. Сливенъ.

Желающитѣ да купятъ, могатъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присѫтственъ день и часъ, за да преглеждатъ книжата и да наддаватъ.

гр. Сливенъ, май 1935 год.

I. Сѫдия изпълнитель: СТ. п. ПЕТКОВЪ